

14
Davidson
14

Udvoorniget Romerfolket's Saker
have foraudret sig, ^{endog blot} vil denne Dag
(i det mindste) vare et Bevis paa
Siicis' Fæde raadede Kong Pyrrhus,
en berømt Hænk, der havde en
Hær i Italien, at lag sig i Aft for
Gift; diis seende en ^{hæve sendt en forhenryndte forment om} concularisk ^{Genant}
Legat, ^{skulle opade} ^{for P} som (var ^{for} Giharsmand) ruz
eris til forbryderisk at dræbe sin
Gæstew. Efter at have udstreit Forbau
delie over Prusias' Hoved og Kongedøm-
me og idet han paahandle Gæstewerke
lets Gilder til Vidne ^{me} paa (at Troskabet ^{hans Troskabet} ^{brud}
var bleuen krænket af ham) lomite han
Dagret. Dette blev enden paa Hans
ribals Liv. (Livius)

Ved Rikskabet om Meuron's
Døt, blev Darius berøvet, ^{saaledes} gættede ^{som}
billigt var, og efter at han opgjv ^{ethvert} at
anden Gaab, bevilgede han ei at
^{fine Krigen} Ratouge tilende; ^{thi han} nationlig forkastede
han alt hvad, der var ^{forrest} af hans
Selt herret, i den Mening at Omieoz
havte manglet ^{hvor} flere (af dem) og betet
der den alle. Derfor slog han sig veit
(Babylon) ^{af først Følkene} med desto større Mood ^{af skulde}
lag fat paa Krigen, og stillede alle
Krafter til hine og ^{efter} at have lagt en bold
omkring, som kiunde tag en Mængde
paa 10,000 berøbnede, holdt han efter
Xerxes Genlyd Følling over Trop

capessarent

perne. Fra Solens Opgang til Natten
gik ^{hærene.} Rakkerne indens for Volven, således
des som de vare forvante. Efter at være forblevet
ind derfra bekræftede de Mesopotamiens
Letter, en ~~store~~ næsten utællig Skare
af Rytters og Fodfolk, der ydedestore ^{saa større}
Mægt end i Forhold til Falck. ^{et end}

Konstantinianske Sprøjsel.

Megit glæde over Synet af hele den
Mængde, ^{medens} og især Hofmændene med
såtraulig ^{forførfyldt} Jælskhed indgik haab hos
ham, sendte han sig da til Atheniens
seren Chædemiis, der var ^{krigs-}kyndig i
Krig og paa Grund af hans flygtighed
sjeudlig mod Alexander (naturaligvis ^{thi})

var han bleven fordreven fra ²Uttien
efter hans Befaling), og begyndte at
spørge, om ^{han} det syntes ham, at han
var tiltrækkelig indrustet til at em-
der ^{Cherid:} smide Jendew. Men han, der
glemte baade sin ^{Stilling} Skjæbne og Kongens
Overmot, ^{svarede} "Ja, Laud her baade ^{di} du
vilde maake ikke (onike) at høre ^{and} det
~~og~~ ^{men} hvis jeg ikke nu taler, vil ^{jeg} du
den Gang forjæres til ^{den} det. Den
saa vel indrustede Uor, de ^{de} mange
de af saamange Folkilæg fra hele
Orientens ^{hø} høi kalde fra deres Boliger
kan vare stærkkelig for ^{de} Satofalke
ne; den straalte ^{af} af Purpur og

dele iij paa Støjew og i kiste Kaup
maade foritaa Kupferne ikke
bedre end Soltatene (S. I. hjeria og ost i omk.).

g^r

Og for at du ikke skal tro, at
de holdes i ^{betænksom} Tomme ved lyst til
Guld og Solo, har hiilken hin Siici-
plin været bygget paa Salligdom
som Lærer: for de uismattede
jorden et Leje; den Føle er klet
keliz, som de ^{tillang} skaffe til Veje me-
dens de ere bekeftigede; Lovetiden
er kortere end Natten (Siden ere tra-
gere paa Som end Nat). Og mi i de
theialike - Ryttene og Aarsparerne

Næst de ere indmat-
tede gdes foruden et
Leje

og Otolerne, en i Krig ubøjret Mare,
ved Slynger, tror jeg, og vel Landser,
der ere haddede i Ilden, ^{skulle de d.} drives ~~de~~ til ba-
ge! ^{1 Kjødt} Man maa have en jærnbjødige Styr-
ke? I det Land, som har ^{fortret} fort deim, bœ
man sige ^{Hjælpetropper} Heis kræfter; end dette auxilia
Guld og Sølv ^{til} ~~for~~ at ^{for} træue Solda-
ter." Larius var af en mild og ind-
gyrdelig Karakter, hvis ikke en of-
test ^{Armeneskatte} Mozang fordannede hans Natur,
Dejfor ^{altan} da han ^{ikke} kunde saale de
herav, gav han Befaling til, at den
ydmiggbedende Gjæsteren, ekjönt han
netop raadede han det nyttigste, skulde
de slæbes bord for at live Sids shif.

Men Christennus, som

Idet ~~han~~ ikke en gang nu glemte en
Frimodighed ^{udfrit} sig de ~~han~~; Jeg har en Kar-
rer af min Døt paa det Gaard, ^{selv}
den vil krave Straf, fordi ^{Du fornyet} Fortrydelien
af ^{mit} Raad, (mod hvem jeg har raadet dig)
Du, som saa pludselig har forandret dig,
paa Grund af ^{Kongemystens} Utaalmodighed,
skal være et Bævi for Efterkommere
paa, at Memorie, naar de have gi-
vet dig Lykke i Vol, ^{end} ^{afslagne} ^{met sig Rest} glemmer
Naturen. Medens han ^{sig} sigte dette, afliv-
te, de, hvem det var blevet befalet, han
Forient gik Fortrydelien derudst Kom-
men, og efter at have blitaaet, at han
harre talt Sandhed, lod han ham
begrave.

(Char.)

my²

Der findes mange, som sætter Ili
paa Byer, og som kaster til Fortælling
hvad der gjennefflen Aldere har
vel sikker^t, og som ^{håber} løfte en Vold og til-
ge Lige med Borge og omstyrte Mure,
som ere førte op til en vidunderlig
Højde, ved Stormbække og Maikiner;
der gives mange, som for en sig dai-
rer Skarer og anfaldes Guden i Ryg-
gen og som komme til det yderste
Har bestaenket med ved Nedfaldning ^{carter v sangre}
af Solkeilag. Men ogsaa diere
ere ^{først (forfinden)} for selv florne besjære ^{af (deres)}
Dyrlighed, for at de kunde be-
sijre Guden: ingen modstod dem.

gennem en Prof.

naar de traugte pæne, men de
harde ikke en ^{heller} Gang selv motstaa
et Regjærighed og Grænseløshed; ^{der} men
naar de i ynter at ^{ja} forfølge andre,
blive de selv jagede. En raacuse
Iver efter at iklæde det fremmede
klædende Alexander og dog haan
til ukjendte ^{lige} Steder, eller hos sig
han var rigtig klog, sonda forit bej
der ^{med} fra Neserlay i Grotkeuland, i
hvilket han selv var bleven oplært?

bedriver enhver
det betæde han
har

og han, der bort reiser, hvad der var
{ bedit for enhver især, befaler Spar
la at halleg Men at tie stille?
Ikke tilfreds med ^{for} Neserlayet paa

taale især ^{kan} som Pompe-
ji ^{over} for sig. Arad nu? Froo du,
at C. Marius, da han fulgte Jugur-
tha gjennem Afrika fik se og da
^{han} mødte Cimbrenne og Teutonenne,
søgte især mange fare

VI Klasse
II Klasse

Particula VII

Syracusa er en ^{mest} gammel By paa
Sicilien, ^{og den By} som, man fortæller, er ble-
ven anlagt af Æneas, da han ^{gik} flyg-
^{te} fra Troja og kom til disse Ste-
der. Derfor tro Syracusanerne, at de
er forbundne med Romefolkets
ikke blot ved itersvarende Forbund
og Venkabet, men ogsaa ved Slegt-
skab. Denne By blev forbrændt, da ^{den} ^{gamle}
Stat førte Krig i sit eget Navn og
ifølge en Tilskyndelse med Romerne,
taget ved Magt og ødelagt af Cartha-
ginenserne, og alt, som kunde ses

^{Hovedstaden}
til Prydelie for Byen, blev fra hint Sted
ført bort til Karthago. Der var (hos Seg.) i
Segesta et Diana-Billede af Kopper, saavel
indstøbet med meget høj og gammel Religiøsitet,
som fuldt ^{indstøbt} med sørgen Kunst og Smiligh-
det. Da dette var ført over til Kartha-
go havde det blot skiftet Plads og Folk,
men bevarede den tidligere Religiøsitet;
thi formedelit den indmarkede Skjønhed syn-
tes det endogaa Jendens værdig til adbe-
hes med Ærefrygt. Noget hundred efter ^{Menneske}
vandrede P. Scipio i den 3de puniske Krig
Karthago; da alle Siculer vare kaldte
sammen under denne Sejr, befales han i Aaled-
fordi han vidste, at Sicilien i lang ^{ning af}

Tiden og meget ofte var bleven kærpt af
Parliamentierne, at alt skulle ^{gøres} saarles;
han lovs, at han i høj Grad vil drage Ansig
for, at alt skulle tilbagegives Staterne, som
havde tilkøbt sig hver især.

at Staterne hver
især for alt tilbage-
gives, men det havde
tilkøbt dem

høj

Da den Tid tilbagegives ^{til} Sejntaurerne
med største Omhu selv dette Dianabillede,
om hvilket Tale er; det bringes tilbage til
Sejnta og opstilles igjennem paa sin tidligere
Plads inder de største Gades yftringer fra
og den største Bygd fra Porzurnes Side. Det
Sykeder af Porzurne og bejogtes af alle tilrej-
sende; da jeg var Bræstor, rierte ^(Porzurne) hinde mig
ikke noget for (dette Billede). Det var

var det det for
ste, de rierte mig

et ^{meget} kunnelig, uanfæligt og højt Billede ^{iklar} med
 Gala; men de iagtet havde dette mag-
 tige Billede (var det i denne Størrelse) en jom-
 fuelig Alder og ^{lyde} Pragt. Pile hang ned
 fra Skuldrene; i venstre Haand holdt
 han ^(Puer) Puer, og i højre bar han en Crandee.
 de Takkel foran (sij) (Cicero)

C. Plinius hilser sin ^{Nen Avitus} Bortfarer. avus

Det vilde være vildløstigt, at gav lauges til - 1 det behøves
 ikke jeg trykkes
 mig ikke om)

bage om, og det nyttes intet, hvorledes det har ^{gik til} truf- at forklare
 nærmere

set sig, at det ^{jeg, inden noget omhellet nærmere} Meumike uden noget omhellet 16. cocnarem

Bekjend teknik, var til Midtvej
 Fortrolighed sprute hos en, der, som han selv sig

te, var ^{husholdt} fin og praapættende, men, en sig sig

ter, pra en ^{simpel} uiv og oiv. Thi for sig selv og

andre nogle gode Luges
nogle faa) stillede han noget uædligt, for de
billige Luges i København maaske
øvrige noget billigt og ~~og~~ ringe. Endogaa Vin
paa en maad Lunkes havde han adskilt i 3 Slags
ikke for at det skulde være Lijlighed til at vælge,
men for at det ^{man} ikke skulde have ^{Lov} at gjøre
Indvendinger, (nemlig) ~~ikke~~ for sin selv og os, et
for sine ringere Venner (thi han havde Vermen
af forskjellige Grader) og ~~et~~ for sine egne
Frjonde.

J. Han, som laa mig nærmest, bemærkede
de det og spurgte om jeg billigede det.
Jeg bemærkede det. "Hvilken Sadrace følger
de dagligen han. Jeg svarede: "Jeg stiller Sam-
me Slags for enhver; thi jeg indlyder til
(Naalig) ^{at give} ikke ^{for} til at gjøre Forhjel, og jeg

stiller dem lige i alt, ^{er} ~~er~~ stillede ved si-
den af hverandre ved mit Bortag paa min
Sofa. - „Gaa frijone?“ - „Ja; da aar
jeg dem for ^{gjættet} ~~ikke~~ frijone.“ Bortfæller
Og han sagde: „Det ^{er dybt} ~~bliver~~ en dyb ~~historisk~~ fordy.“
- „Aldeles ikke.“ - „Hvorledes kan det vare?“ - „Na-
kurligvis, fordi mine frijone ikke drøkket det ~~læng-~~
me, ~~end~~ ~~men~~ ~~jeg~~, ~~men~~ ~~jeg~~ ~~det~~ ~~længme~~, ~~end~~ ~~mine~~
frijone.“ „Ja, i Sandhed, hvis du behøver din ^{man}
Gave, er det ikke ^(fleg) ~~blivarligt~~ at meddele ^{dele med}
kap, hvad du vil bruge. Hvis ~~der~~ ~~altid~~ ~~af~~ ~~gave-~~
mei og lige ~~end~~ ~~holdes~~ ~~i~~ ~~hæ~~, ~~hvis~~ ~~der~~ ~~er~~ ~~par~~ ~~fra~~
Rekordninger, og ~~dem~~ ~~er~~ ~~der~~ ~~noget~~ ~~bedre~~ ~~for~~
(at ~~af~~ ~~prøve~~) ^{betj. deligt} ~~ved~~ ~~egen~~ ~~Maadehold~~ ~~uden~~ ~~Be-~~
skæmmelse ~~af~~ ~~andre~~. ^{siger jeg om dette} Hvorfor ~~det~~? ~~Var~~ ~~ikke~~

i Opfatning

et vist Meesterskors ~~Port~~ Overdaadighed
med Skien af Farselighed skal skuffe dig,
du Fryling med de bedste Indlag. Men det er
frævent for min Nærlighed til, saa ofte som
noget saadant indtraffer, under et Gensyn
af at paaminde dig om, hvad du bør iudse.
Derfor hæk paa, man bør intet iudgaa
mere end denne (som talte) nye Sammen-
blanding af Overdaadighed og Gjernighed,
hvilke thi de ere i høj Grad itjændige, men
de ere adskilte og hver for sig, men (end-
nå) itjændige i Forbindelse (med hin-
anden). Lovel.

Myf.

Efter at have besejret Sarcus ved Ticius
 etes Alexander ned til Phoinicien og mod ^F tag mod Byen
 i Phoenicien Byen Byblus. Sæfra kom ^{den} henderhaetel
 man til Sidon en By, som var berømt
 ved Grundlæggerens (Altes) By. Der havde Stra- ^{var Konge}
 to interstittet ved Sarcus Midler Magten;
 men fordi han havde foretaget Særgi-
 velien mere efter Indbyggerens Vise end ^{at være Konge}
 af egen Drift, syntes han uøvertig til Herre
 dommet, og blev overladt Tephaction, at ^{of d., som han ansaa}
 han skulde indrette til Konge den som an
 enas for den vordigste til den Stilling ^{ingen Mand}
 af Sidonien). Der var 2 Unglinge, som va
 re Tephaction's Gæsteromer af berøm-

te Mand deres Laubnaad; men de ^{sagde} (nagtede)
da der (dog) var givet dem Lejlighed til at sige
Majten, at ⁱⁿ nogen efter faderne Sabane
kunde antages til denne Stilling, naar
han ikke var opvunden af kongelig Et.

Sjalistorke-Ulykkelighed vandrede sig over Stockholms hvor den
den hos den, Sjell, der foragtede, hvad andre attraherede ^{sigt (at op)} ved

der
Lid og Jam. Til det paa Grund af den Tid, "sagde han,"

^{som for} have indvirket, hvormed større det var at aflede
at ^{Kongemagten} Ulykkeligheden end at ^{den} motage det. Forøvrigt

naar en af Kongen, som hvis, at han haar
motaget ^{herunder} af det, Og sine beilættede, da de

saa, at mange hijede efter den stort flask,
idet de emigede de enkelte af Alexan-
ders Venner paa grund den altfor stor

har ad det takke
for = skyldes det

Bejærlighed efter Mayten, at ingen var ^{at fortrække for} bedre
Skikkelse end den Mand vi kaldte Longinus, ^{som} sig-
tyndt ^{han var fjænt} jo ved vilkløst Slegtighed var knyttet
til Kongeriget, men som af Træng-
slykkes en Slave i Nærheden af Pagen ^{der gav et ringe Udbytte} for
en ubetydelig Løn.

Fortællelse.

Grunden til Fattigdom var for ham,
lige som for de fleste, Uheldighed; især
syndet med sin dyrlige Beskæftigelse
hørte han ikke den ^{Det} Paatagelse som
hørte sydet hele Nieu. Dermed trængte
de for ^{at} forbrakte ^{flønt} med Kongedragten Ud-
mærkelser tegn ind i Hænder, som alle
Longinus ^{betog} tilfaldt var i Tæd

med at seie i det haa ^{lygte - og} usikilte (det ungt
lige) Wærdet. Derpaa vilde de
ene af dem haa som Konge og sige:
"Denne Slags Kledning, som du ser i mine
Hænder, skal du (nu) ^{hvar istedenfor} ombytte med den
ne din smidige Dragt. ^{Udføst dit ilge} ^{Uprakt det}
^{me som es smidigt af Sufos og stelig Uensighed}
smidige Krop for Uensighed og aldgang
mel Inawi; auitag Kongesind og ^{bevar} vedbliv
i den Stilling, til hvilken du er vandig
dette dit Raad hold. Og naar du ^{sidd} jaar
Lede paa Kongethoone som Uere
er alle Bøgers Liv og ^{dit} Liv, saa ^{lygte} sig
for at ^{ikke} glæde den Stilling i hvilken du
(nu) modtager Ueredømmet, ja i Sandhed
ogsaa ^{formet det} af hved. Sagen agter Abdlongraas

Particula VIII

2
Cæsar omkom i en Alder af 56 Aar.
Han har efter ^{hans} taale nogle af sine Konger
Mistænke om, at han vistnok havde in-
sket at leve længere, eller ^{gjort sig Rum} søgt derfor,
forti han havde et mindre godt Helbred,
og at han derfor ikke havde taget Hen-
syn ^{til} haare, ^{hans} hvor han blev advaadet hans
mod og hvad hans Venner i underrettede
ham om. Ser et nogle, som mene, at
han itoledes ^{han} den ny Senats beelutning,
ved hvilken det (Senatet) paa en Gang
harde bestemt for ham alle gud som
melig og menneskelige Preslevninger,
og tillige paa Eten, ^{det} til hvilken alle hans

novissimus. sidst

til Berøttede

Derfor

de forpligtede sig for en Maud' Frelse, og
 sagde at ~~han~~ endog havde afkøbt dem
 sprækkede Livvagter af Granier, som
 berøttede levende ham, nogle me-
 ne derimod, at han hellere havde villet
 udsætte sig en Gang for de alle Deyne
 fra hændelse ^{eftersigtelig} end altid tage sig i Lyt for
 dem. Nogle forstod, at han plejede at
 sige, at det ikke ^{var} saa meget at betyde
 for ham, at han var ^{levende} frelst, som for
 Platen: han ^{selv} havde allerede for længe si-
 den opnaaet Magt og Berømmelse i
 Overflod, (Staten vilde ikke ^{for sig} være rolig, hvis
 der tilstodte ham noget, ^{og den vilde} underkættelig ^{komme ind} i
 Boyerkrige under ^{højt delyt} noget kærtegen

Medeus Alexander i Nieu forfulgte
 Sarcis, gub. Laedemonienne under
 dees Konge sigt Anfriet til Vaaben
 mot Macedonienne, ved Megalopo-
 lis etolle de saummen i Kamp med
 Antipater, Alexanders Praet, og Rom-
 nepet var longt tvivlsomt ^{Kampens}
 pede lauge i en tvivlsom Kamp. ^{Stattholter}
 Blandt
 alle Laedemonienne var by Kongens fien-
 dende ikke blot ved sine glimrende Vaaben og
 ein ennukke Skikkelse, men ogsaa ved sin ^{stet Heltemod}
 Sjels hojhed, i hvilken Konsequente ^{sin} ⁱⁿⁿ ^{deleneste}
 de overgaa ham. Fra alle Liden bleo han
 efterstrabt enast i nar Kamp ^{most} og paa Af-
 stand, og idet han reuhtsig sig sig sig i

aldrig nogen afjendts Kamp har været udførelses
ingen anden Afjendts har været af så
stor Betjending. Se ^{to} i Krig mest berøm-

te Folke Hære kæmpede i jævnlyst Kamp,
Lacedæmonerne så ^{tanke på deres} på gamle græ-

seude Bedrifter i tidligere Tids Mædonerne
paa græseude Bedrifter i Kasi deud, hine

kæmpede for Frihed, disse for Uvre-
dømmet, Lacedæmonerne mangl-

de en Anfører, Mædonerne (græn-
set) Stet Skilling.

^{Denne eng} Qæra en Dags såa vredede Skjæb-
ne forjede dels ^{snart} Gaabet og dels ^{infat} Drog-

ne for begge Parter, idet Lykken liggjorn
met Tid gjorte Kampene lige mellem

^{disse} meget modig Maud. Endelig begyndte

nyf.

mod - mod

Laconernes Slayordew at blive træt og da
^{Folkene} de af Nustrængelse (Fred) næppe kunde holde

af Lørd de de glatte Vaabne, og dernæst at trække
sig tilbage og, da Guden (saa) trængte paa,
lignesom at flygte. Søjherren fulgte efter
dem, der vare bet saumne trængte,

og efter at have tillagelagt: Et hele
den ~~U~~ Stræknin, som Laconernes

Slayordew havde holdt leiat, saa satte
de efter selve Afs. ~~Han befalede dem~~

snart ^{demme} han saa sine ^{flugt} Folk, og fik sig
paa de nærmeite af Guden, og

lot ^{han sig sætte med;} ham med; ^{lygt prøvede} efter at have prøvet
sine (Lemmes) Ben, om de kunde følge

og hans Linds Altraa, og ^{de} efter at han

dissepere
con-stipere

la haade ^{fæste} bemærket, at de svingede haare
kom han (og) ^{sittes} til at staa paa ^{husene} Ben-
ne og da han hurslig havde grebet sin
Hjelm, saa, i det han ^{gik} dækkede sit Ansigt
med Skjoldet, svingede han med højre
Haand Laudius, og ^{med sin} i det han (af sig selv)
oudrydte kaldte paa Jendene, om
noget rovede at ^{kom} bort tage hann ^{hans}
Ristning, som (jo) laa ned. Der var
ingen, som ordstede sig, til at ^{medte hann} kampe med
ham paa næst Tæl, paa Afstand
eftertraakte de hann med Kastespyd, ^{medens} i det
han kastede ilde disse ^(Kastespydene) tillige mod Jen-
dene, ^{indtil en L. bandede} bandede endelig og Laudius sig ind i
hans blottede Brjst; efter at have

rykket den ud af Saaret, lavede hann
i kort Tid det haldeude og afsmagtz
Lorets paa Skjoldet, og ^{omfulde sig} dernæst da paa
en Gang bandedrottet sigtede hann
og hann forblöde sig, säuk hann ödeude
om paa sine Vaalew. Af Lacedamo-
nierne faek ²⁰⁰ 5000, og af Macedoniere
ikke mere 1000; forovrigt (^{resten} næppe
noyew) næsten igew tillage til Lysew,
udeu at (^{vore} hann var bleu) säaret.

g. Fra Lar efter C. Marius C^o Corniu

lat tiltraatte M. Livius Drufius

mygt fornems Tribunatus, en ^{det var} ~~mellem~~ edel, veltalende og
sæu villighedsfuldt Mand, som med

some med et sin
Rogavelen og gode
Vollie kün harte

Saalvis Lykke til alle

Hennign til alt det var i Besiddelse af

store Dygtighed og bedre Tænksomhed
Lykke, Tribunatet. Da han imidlertid
at give Senatet ^{de} sin tidligere ^{Landstinget} Meddelelse
og overføre Sommermyndigheden fra
Ridderne til den ^{sammene} Hånd, så ^{møtte han Metelant Proust} stille det Senatet
sig ^{og selv sine Betræktninger til Betænkning} mot selve det, som han arbejdede paa
for Senatet, da det ikke kunde indse, han
at, ^{naar han foreslog} hvis han arbejdede paa noget til Forsøg
for Monien, ^{gjorde han det ligesom for} grundet til ligesom at lode
og forede Maaned, ^{for} at den ^{eftersigtede paa et (ny) indlæg} bet min
de Indkommelses skulde ^{gaa ind paa} til Ladestore.
^{Overhovedet} Endelig havde Præsiden den Skjæbne, at Sena-
tet tillige hans Collegers daerlige
Gaainger mere en end de betide, end
han tænkte paa. Da den Præsiden

3
" Monroyensiinde, sagde han, " mine
Sagbringe og Mener, Stated vil faadon
iaadaw Royer, som jeg har saeret."

Et saadant Endeligt fik den ^{Denne} saa

udmærkede Jyngling; Minnet maad
Opfortigens (folgende) ^{Vidnesbyrd om} Peris fraa havi
Karakter. Iakau (byggende) lod byg-

ge et Hus paa Palatiium, og Bygg-
meisterne lovede ham, at han vilde byg-

ge det saaledes, at det kunde vaa

isat og iudeu etvoret Gjenvind, sagde

han ^{for} sig, hvis du er kiindtskik, saa

legg mit Hus saaledes, at enhver kan
se, hvor jeg foretager mig."

g^m
at man ikke
kunde see, man
var fri for alle
Gjenvindner
[et Vidnes]
forstaaer dit Tug

I 2 Aar efter at Tiberius havde gaaet
 (Nagten) overtaget Herredømmet satte
 han ikke sin Fod udenfor Slædporten,
 i den følgende Tid var han aldrig borte
 indlaget i den nærmeste By og i det
 højeste (til) Ambitiun, og det (at se) ved
 meget sjældent og i saa lange ~~og~~ ^{og} ~~og~~ ^{og}
 han ofte havde instalt, at han ogsaa
 vilde aflegge Besøg i Provinserne og
 Landene, (Saa tillod han at der blev
 tilrettet, at der aflydtes Løfter for hans
 Afreise og Tilbagekomst, ja endelig han
 havde lagt Beslag paa Reforbringens
 midler og havde fordelt Proviant

nunquam
 nunquam

hveste og
 herede

rukning i Municipium og Coloniae. og tilskud
Ned da han havde smittet begge sine
Sønner, af hvilke Germanicus havde
fjendst sin Død; Lysius Briser; Rom,
kjøpte han ^{Ensomhed i C.} Campaniens Indviethed, efter
næsten alle Menning og Tale, ligeomfor
aldrig at vende tilbage, og men endog tur-
tig at finde Døden.

Der bringes ^{eller bringer} Augustus og Agrippa's
L. Cinnas arbejdede paa Efterstræbelser
mod ham; der ~~blev~~ ^{blev} fortalt, laade hvor,
hvornaar og hvordan han vil angribe ham. ~~angribe ham~~
Han havde en usolig Sat, da han over-
vejede, at en ung Arlets mand, en ^{gætt-} Somme
af Gn. Pompejus, maatte Sommer

subinde
af og til

af og til

skyldig; i søkkende freude kom han (~~dermed~~)
med forikjellig og indbyrdes smøtøjende.

~~Utrøstet~~
Ukalelicer; Hvad ~~er~~? Skal jeg taale, at min

Morder (^{spatserer} den, som vil myrde mig) gaar i tages
omkring og jeg lever ~~frigt~~? Skal han da

ikke leve ~~sin Straf~~ han som har efter-

strakt mig forjæret i saamange Boyer-

kerige, i saamange Lag Kæmpe til Ros og

til Laude, skjønt jeg er forbleven uskadt, lige

sin Straf ^{og nu} Samu der er opnaadt Fred haade

des forjæret til Laude og Vaude, og han har sagt den Be-

erklærelse efter ^{slutning} at dræbe mig? Efter nogen

strakt i saamange B. r. i. a. ^{hans} Tid

Taos-hed eegde han atter, idet han var

mere vret paa sig selv end paa Siamese

Ufor lever du, hvis saamange ^{have} ere

Interessert af, at ^{du} omkommer
isrigt for, at jeg ^{du} kan smitte Livet? Naar
vil Uretteligheder høre op? og naar vil Blodet
holde op at flyde. Ikke er Livet så me-

get værd, hvis så mange maa ryddes af
Liden, for, at jeg kan beholde Livet. Til sist
afbrød hans Hustru Livet og sagde:
"Agter du (maake) paa en Kvindes Ræ?"

Sager du
imod

Gjor (så), som Lægerne pleje, ~~krifte~~ naar
de ^{almindelige} ~~auventle~~ Lægemidler ikke hjælpe, fori-

usitatus

ges ^{og jo de modvantes} Med Strænghed har du hidtil udtet ~~idrettet~~
for mig nu, hvorledes ^{hvis det vil lykkes for dig} ~~de~~ gaa, naar du bringer

Milthed. Tilgiv L. Ciura! Kan ^{langere} ~~kan~~ ~~kan~~
ikke / ikke sig (me) kan kan gaae dit

ja... mon

Ry. August satte de sin Hustru og lod Ciura
na hente klædning, og da han havde en la-

alter

en anden Stal
satte frem til
Cinna

servo. skaamt,
spore. ens Liv
invenio. profin-
des. troffer

det alle gaa ind af sit Soversæde og ladet
 (Cinna) satte sigraa dece anden Hofstæ-
 de haw; ~~31~~ Dette forlanger jeg først af dig, at
 du ikke afbryder mig i min Tale, du
 skal ^{nok} ~~(vi)~~ faa tilstrækkelig Tid til at udtale
 dig. ^{Cinna} Jeg ~~Cinna~~ bevræde dig ^{Cinna} for jeg mod-
 le dig i fjendens Leje og jeg har ladet dig
 faa hele din Fædrenarv. Nu er du saa
 lykkelig og saa rig, at Lykherrene mis-
 maad misunde den betyde. Da du sty-
 ke et Embede ^{Prosteembedet} som Offerpræt, da gav
 jeg dig det, med Tilvædeiaattelie af flere,
 hvis ^{Styrtninge} bedste haorte gjort Krigstjeneste
^{inden} sammen med mig.

g.

Latinik Skil.

Cūm hūc librūm legeris, mag-
nopere mea intererit, quātū eum ^{cognoscere}
facturus sis. Jam ollitus orau am ^{3333a.3} it facias
dictūm, quū eū invenire in inveni
epistola sua. Mire pallidus est sanguis
ayer fuisse. Aut eum verbum ante ^{live}
inveni aut mine primum vide ^{facit}
facile intelliges, quid sig ificat. Tibi q significat
noīo, non scielaw, te seu tili ignotam
cū. Nūtrix Opisēa (agnovit) sciat riee
predis ūnius. Cūm hostes speculatore
viderent jau extra teli fectū erat.
Cūm epi elephantor vidērent, et atim

is concenterunt. Vigiles dormillatit apud
portam, quum Romani murum
gotico ascendebant scilicet, et Tatius huic venit,
aliquid novi videos

2. ^{dele} G. beye dicit ^{dele} Regivulteder indrag
vare nar indripne; thi heller ikke
neque -- et
thi kan vunde vunde kan mere tillage til Rom og
ikke mere l. til Rom

jaa Dagg, efterat han var Dragen
kort fra Byen, da han ved Terracina
den ~~hambet~~ bolig, som hedder
na i sit selthureld, som havde

Navnet Spelunca, spiste til Middag
daa glet der tilfaldigvis flere store
sugt

net gjennem
Loftet

Den ovenfra nedgaae hane; og ~~stiftet~~
maage af hane ~~Vener~~ Bordfallet og
men selv
Quartere blev smiøte, imidlertid kan

C. Plinius bilier i sin Tidens Patrier og
rinna og Bøtter.

fortalt

Jeg har ikke fortalt eder, at jeg ^{har} har forfattet
noget om den Søn, da jeg erit var hoieder, for
det forite fordi jeg ikke havde seet det
for at ^{talte derom} sige det, men for at tilfredstille
min Kjærlighed og Smerte; dernæst fordi
jeg troede, at du, naar du havde hørt

occitasse

du havde hørt
mig læse og, som
du selv slyde,
du saa til mig,
harde hørt, naar
jeg læste og. g.

mig læse det op, tillige som du læste til
mig, foritod, naar jeg havde læst og.

ling af alt, hvad jeg allerede havde
forfattet, eller endnu opiaatte endel,
saa tyntes det mig ^{aflygere} simpelere og men-
paaiende for en Vei (at udrikket alt),
især da I forrøkket, at det skal blive
elles mellem os, indtil jeg faar i Sunde
at lase det uikomne. Hvad det er

og saa vil jeg endnu
kun bede eder om,
hvis I --, da at
meddele mig det li-
ge saa oplystigt.

hilsage, ^{dermed} anvortes jeg om, at I gjør mig
bekjendt, med saamme Simplet, hvis
I mene, at noget ^{bort} maa tilføjes for an-
dret eller borttages. Det er vanskelig
at sette Tanken lig derhen til indes
Smerter, det er vanskelig; men dog
som I præominde Billed huggeren og
freuistilled en Kalera, som freuistille et Billed

rest ad bliw vort
besfor vilde T...

haandede sig paa deres ^{ne} Feuder, ved
den værdelige Handling stillede sig
sig lige med de tidligere Imperatorer, som
horte hindret Giftnordet paa Pyrrhus og
forraad det. Forvrist sig ^{den af sigge} Amensuilig
da Pompeus gik bort, og Maroboduus var
fordreuet, Nazareu, men fik sine dauti-
mauti Frihedsfælele mod sig ^{blev} sig og
esperetalt med Naabeu (Z blev han) da
han kæmpede med veykende Held, ^{drøbt} sig
fra sine Slagmynes Lide drøbt: Maus
utvileom Germanicus Pæfrier, og den ^{en} som
ikke udskete Romerfolket ikke ^{indes} det
~~den~~ Tillivelde, som andre Konger og
og Feltherrer men da det havde en

blomstrende Kæbt, ~~da~~ den var raketende i Kæb-
pe, men uibejget i Krig. Han blev 37 Aar
og havde haft Magten i 12, endnu bejger han
hos ^{de} barbariske Folk, men er ukyndt for de gra-
iske Særbøger, thi Grækerne beundre blot, hvad
hvad der høres dem til, og omtaler ikke i
^{videre} nye Grad af os Romere, idet vi ikke be-
kynne os om de nye Begrebet, medens
vi præde de gamle.

Fabrics afslag Kong Pyrrhus's Gæld
og ansaa det for ^{højst end Kongeriget} (noget betydeligere end
at Kongerige) at foragte Kongens Skatte.
Ligeledes gaar minde han Pyrrhus, da den
nue Løge lovede, at han ~~ville~~ forgive Kon-
gen, om at tage sig i Afsigt for Effektiv-

ny

pose

Om den 8de Løge
lovede... , osv.
Dette han P. til

det sidste i sin
Karakter --

trods sin store

isom man had
de gjort sig til
Kgl.

resten som

Sak mig for dit Liv

beliist. Han var paa en Gang saaledes
tændt, at han ikke lod sig hænges ved
Guld og ikke sejre ved Gifte. Vi have betæn-
det denne ~~en~~ ^{ikke} store Mand,
hvem Kongens Døfter ikke gjorde Ind-
tryk paa, og som ikke lod sig berøve
ved Døfter mod Kongen, ^{hvorde gjort} han, der holdt
fast ved det gode Evangelium, hvad det er
meget vanskelig, og som var uegennyttig
i Krig, som (envidere) troede, at man
kunne handle ^{endog} uret en Gange, og som
inder meget stor Fattigdom, der var bleven
erhvervet af han ved hans Hæderlighed,
stogede sig som i samme Grad som
Gifte. Du skal leve ved mine Hjælp, Pyret,

sagde han, og gik sig over det, som du ^{h. 300} konf-
 de over, at Fabricius ikke lader sig bette- forfø-
 re." Horatius Coelius spærrede ^(sig) gaaet alene
 den smalle Bro og, klod, at han begy-
 lles afikaaret fra Tilbagegangen, naar
 blot adgangen spærredes for Fjenden, og
 modtog saalange de fremtraengende, ind-
 til Bjalkerne løsne ^{stjælede med} bragede ~~saalange~~
^{med} ~~indes~~ forfordelig ^{Brug} af Helaffdie. Men da han
 mærkede sig om og bemærkede, at Fjenden
 det var befriet for Fare ved hans Fare, saaledes
 de han: ^{Her er min, hvem der} ~~da~~ han komme, hvis nogen har
 Lykt at følge mig paa denne min Gang,
 og stjælede sig Navetkulten ud, og det han i Horatius
siende From var lige saa hænge ^{at} at han

i hvis nogen har
 Lykt at følge mig
 da han komme

— ligesom
 hænge for ikke
 at komme besat
 net som for ikke
 at komme læn-
 de i hand

ikke skulde komme i Land med sine Na-
ker, som for et Naar ikke skulde blive
følet, da Naar de Naar sine æjers Naar
hans Bre, og sendte tilhag i ^{lige} en god Behold,
som ^{om} Naar vor komme at Broer. Sine
Naar vist os og lignende (sige) Bedrifter vise os et Rille.
Hæderind
fra Lyd.

Jeg maad iggen erindre dem om at være om-
hyggelige med deres Skrif.

Paa den Tid, da de øvrige fæltedigt
formentet deres U. med Lige
ved kjende sig det
havde oraget Lejans Bevægel, vorde en
romerik Ridder, M. Terentius, som
var anklaget derfor, at for øge at vinde
id han holdt
han ved at legge fra denne Naar
følgende Tale i Senatets ^{for} Naar Naar

" Det vil maatte mindre gaane min
Skjæbne at kløtæ ^{min} Forbyrdelic end ^{brødt} moigte ^{medgaa det jeg} beskyldes for
den; men hvorledes end Sagen skal
falde ud, tiltaar ^{it} jeg, at jeg haade har
været Ven af Sijaw, og at jeg har altnaa
et at blive det og efter at have opnaa
et har glædet mig derover. Jeg havde eet
^{han som jeg} min Faders Collyer i Syrellien af de
protonauike Cohortor, idet ~~han~~ ^{var taget} inart
paa en Gang var toj sine ^{Stavelser af Byen og af Kirke-} hveder og folk
et Tjeneste og i Kirkeadmet; haustor-
meite og beilagte narmeste beilagte Stof ^{Stofte og}
mine hveder; lijerom inberlig Ven ^{for sig med}
af Sijaw, (saaledes) var in hver i Stad ^{dele poster}
til at opnaa Caiars Vensteb; derimod ^{isacum}
^{for som med} ^{hos forholig} Ven af Sijaw
rat . . .

hjemme sigende, som han havde fattet ~~de~~
at til ~~de~~ mod med Frygt og Sorg. Jeg bemærker
ingen som ^{anden} Exempel; jeg vil forsvare alle
os, som ikke have høret Seltjere i den

med Tanke for mig
selskabet

ditte Plag, ^{uden at sætte nogen anden i Tanke} set min vanskelig Stilling
alene. Thi vi vitter ikke Syannus
Vatinnicus Ore, men et Medlem af

Familie

den claudike og juliske Familie, som
han havde traagt ind i ved Projer-
skat, sin Sigerion, Cesar, dier Eukhed-
rodes i Consulatet, han, der vare ^{ty} ~~ty~~

dine

den offentlige Pligter. Det tilkommer
ikke os at domme, hvem du skal

høne
alle andre
afgjørende Mening
i Regeringsraadet

høner over Maugden og af hvilke Grunde
Du have Gudeene givet den højeste ^{lyst} ~~lyst~~

kræft Kægt at komme, for vi es der bleven
den Hæder tilbage at adlyde.

Hvis nogen af Eder, Rommere, eller af dem, fj.
som er til Hede, maatte iudrør sig over, at jeg,
som så mange har således har haft med
offentlige ² Sager og ¹ Proccier, ^{at gjøre} at jeg har forsva-
ret mange, men ingen skadet, mig pludselig
efter at have skiftet Sindelag nedladet mig
til at adlyde, så vil han, hvis han lover
for sig ^{te} og Hensigt med min Beslutning
at kjende, på en gang billige min Hæder
og tro, at i denne Sag ingen ¹ fortrækkes ² formig
som Advokat. Da jeg som Advokat har været
på Sicilien, Rommere, og har gjort således
Lok på den Provins at jeg efter ^{alle} det Likhederne

et behageligt og laagsomt Kende om mit
Charakter og mit Naar, ^{det} saa berøvede jeg, at
de fattede den Mening, at de ikke blot i
de mange og gode ^{Tal} ~~Sagfører~~ havde skaffet mig et
meget stort Varn for deres ^{Nærfond} Gindomme og
saa (naget) i mig. ^{forendel} Alle, som vare bleve indplyn-
dede og plagede, ^{mishandlede} ^{de alle} ^{ne} ^{Staten} ^{Wagne} ^{Wagne} til mig, for
jeg skulde praetage mig Sagen angaa-
ende deres (u)heldige ^{Gindomme} Stilling) og Forsvarer derfor.
de sagde, at jeg ofte havde lovet og afsvoret,
at ^{at} jeg ^{naar} ^{di} ^{indtraf} ^{noget} ^{ulykke} for dem, og de
kunne søgte mig en Hjalp her mig, at jeg ikke
vilde indlade at gjøre mit ^{Erkjend} Beside for dem.
Tiden var kommen, sagde de, (naar) ^{de} ^{mü} ^{ikke}
til at ^{file} ^{for} ^{for} ^{svare} deres Interesses, men til at

efter offentlig
Beslutning

Forsvaret for hæl
deres Velford

at hvis der kommer
en Tilfælde, hvor
de begjærede noget
af mig, skulde jeg

Deser Tijt

Jonvare) hele Provincie Velfordy Tilgkretis:

De hadde nu nexten ikke Quder i

myt.

deres Byer, som de kunde hagederes

Tilflugt, fordi L. Merres hadde bortlagt

deres Meest utvanskeelige Pilleder fra

Skilleder of Biser

de helligite Temples, og hvad Overdaadig

hed i Laster, Griemhed i Heurettelise

hvat Vallegit
hadde kiømt
Drens det bl i Utter
ligheder. --

Griekhed under Plyndring og Overmodi For

Voldsomhed

Kaanelise hadde kunnet virke, det

hadde de alt tidholdt i hele 3 Aar med den

under Drenns
ene Protor

ne ene Mand som Protor; de forlæste og

de had om

had om, at jeg ikke maatte afvise disse

at jeg undelig
ikke omatte

gduuy bedende, som det ikke passede sig at

~~de bare gduuy bedende over for noyen, saalange~~

jeg var i live. Jeg fandt mig (kieu) mod-

Det var mig en tung
og smertelig Tidel.
22

Strabende og uvilligt at fores ^{spisere skuffe} det til her-
ne, for, at enten Haaret de Meumster,
som ^{Ligte} hærdeigt Nuderstottelic og Restand
hos mig, eller jeg, som fra min tidlig-
ste Ungdom havde ^{viet} besjæft mig til
at forvare Falk, trivsel ved Smetaud;
heder og Blif, skulde ^{drage} gaa over til at au-
klage. Jeg sagde, at de havde en Skat
i Cacilius, som blonet havde været
Quator i Herco Provinc. Ved det Middel
naabede jeg at kunne skille mig af med
denne Ubehagelighed, men det var min
allerværste Modstander, thi hine havde
meget lettere til etos Lettsel for mig og givet det, hvi
sagde mig for dette
de ikke havde lært barn at kjende,

Den største Hindring

eller hvis han ikke havde været Castor hvis
dew. Jeger først mid, Domme, af Pligt loft anglete
Froikab, Meliduched, og efter manys brave til at tro.
Mæds Exempel og Forsædrenes gamle Sædva
ne og Verdugt (saaledes) saa at jeg troede, at
jeg kuede fra bage min Bygden af denne Opjavel
og denne (min) Pligt ikke fra Grund af
min egen, men fra Grund af min gode Vejnere
daarlige Stilling.

XIV.

Da man havde erklæret Macedonernes
Romy, Pericus og P. Licinius Craius
Conuleu, som Macedonien var tilfaldet
som Provinci, efter at den var bleve afji efter at have
vet loftet til Guverne, isort den Whip bleve
kegyre sid bort fra Byen. Altid fore gaa uden
Capitolium

Højtidelighed

dette med stor Værdighed og Højhed;
 men i år tiltrækker det (Folkets) Opmaal
 de følge en Lind, naar de følger ^{naar} en Conciil, der
 gaar til en stor Krig og mod en Fejde,
 som er berømt enden ved Tapperhed eller
 Held, paa Høj. Thi ikke blot Omvængen
 saaledes Folk, men for Pygareu, men og (her efter at ee) tyj
 og en Lygten til at nytt det Lyg,
 at ee dines F.
 gjerrikted drager dem hid, for ee dersi
 deltheere, til hvis Magt og Kløgt de
 har ^{reg} overlatt at varetagge hele Statens
 Velfærd. Dernæst griber den Tanke Sunde
 re, hvorledes Krigens Forkhold ere, hvor
 usikkert Skjæbnens Udfald og fæller Krigs-
 lykken; ^{de tænkes} i uheldige og heldige Begivenheder,
 hvilke Nederlag sinu har de lidt ved Luft

de følge en
Conciil paa Høj

Højtideligheds
saaledes Folk, men
og en Lygten til
at nytt det Lyg,
at ee dines F.

hvad det kan han
de i Krigens

hvor lidt man er
saadrig over Kr.

har

hale om onsd at hædre ⁱ vet Forventning om Krigs-

Spa den Tid da man modtog Puzes

A Taukes. Med disse Petenskueligheder fulgte

Folk af alle Stander Komuilen paa

g. Vij, da man drog af Stet. —

1
2
3
4
5

6
7
8
9